

“Ως Ορθόδοξοι Έλληνες, να γίνουμε και να μείνουμε υιοί Αναστάσεως”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

“Ως Ορθόδοξοι Έλληνες, να γίνουμε και να μείνουμε υιοί Ανάστασεως. Με αυτόν τον τρόπο, θα ζούμε την ειρήνη, τη χαρά, την αγάπη, την ενότητα, την αγιασμένη ζωή, για να φθάσουμε και στο ανέσπερο Φως του Αναστάντος, στη Βασιλεία Του” αναφέρει στο μήνυμά του για το Πάσχα του 2021 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Κοσμάς.

Παρακολουθήστε:

Διαβάστε το μήνυμά του:

Σήμερα, Κυριακή τοῦ Πάσχα, ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἅς μεταφερθοῦμε μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας στὸ πρῶτο ἀπόγευμα μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας.

Δύο μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἐβάδιζαν στὸ δρόμο ποὺ ἐνώνει τὴν Ἱερουσαλήμ μὲ τὴν πολίχνη Ἑμμαούς. «Ἦσαν πορευόμενοι πρὸς Ἑμμαούς» λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Λουκ. κδ' 13). Βάδιζαν σκυθρωποὶ καὶ μὲ λόγια γεμάτα ἀπὸ ἀπαισιοδοξία. Κατήφεια, μελαγχολία, βαρυχειμωνιὰ εἶχαν στὴν καρδιά τους. Γιατί; Στήριζαν πολλὰς ἐλπίδες στὸν διδάσκαλό τους.

Στήριζαν ὅλο τὸν ἑαυτό τους. Καὶ τώρα; Τὸν εἶδαν σὰν κοινὸ νεκρὸ ἐπάνω στὸν σταυρὸ καὶ μετὰ τὸν ἔχασαν, ἀφοῦ ἐνταφιάσθηκε στὸν τάφο τοῦ Ἰωσήφ. Τί θὰ γίνουν τώρα; Τὰ ὄνειρά τους ἔσβησαν καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν προφητοκτόνο πόλι τῆς Ἱερουσαλήμ. Βάδιζαν πρὸς Ἑμμαούς.

Ξαφνικὰ, ὅμως, τοὺς προλαμβάνει, τοὺς συναντᾷ καὶ συνοδοιπορεῖ μαζί τους ἓνας ἄγνωστος, ἓνας ξένος, ὅπως νόμιζαν. Ὁ ξένος τοὺς ἐρωτᾷ, «ποιὰ εἶναι τὰ μεγάλα ζητήματα τὰ ὁποῖα σᾶς ἀπασχολοῦν, γιὰ τὰ ὁποῖα συζητεῖτε μεταξύ σας καὶ σᾶς κάνουν τόσο σκυθρωπούς;» (Λουκ. κδ', 17).

Οἱ δύο μαθητὲς δὲν διστάζουν νὰ ἀπαντήσουν καὶ νὰ ἐξηγήσουν στὸν ἄγνωστο συνοδοιπόρο τὰ γεγονότα τοῦ πάθους καὶ τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου τους: «Δυνατὸς ὁ διδάσκαλός μας στὰ λόγια καὶ στὰ ἔργα του. Ὅμως συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του• καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ ἐτάφη. Ἐμεῖς περιμέναμε νὰ λυτρώσῃ τὸ Ἰσραηλιτικὸ γένος μας καὶ τώρα χάθηκαν ὅλα. Ἀκούγονται βέβαια κάποια γυναικεῖα λόγια ποὺ λένε ὅτι ἀναστήθηκε καὶ ζῇ... ὅμως ἐμεῖς δὲν τὸν εἶδαμε» (Λουκ. κδ', 19-23).

Ὅσο βάδιζαν οἱ μαθητές, τόσο καὶ γίνονταν περισσότερο σκυθρωποί.

Τότε ὁ ἄγνωστος ἄρχισε νὰ τοὺς ὁμιλεῖ. Γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν Ἀγία Γραφή. Γνώριζε τὰ ὅσα γράφει ὁ προφήτης Μωυσῆς, ὅσα γράφουν ὅλοι οἱ προφῆτες. Αὐτὰ ποὺ λέει εἶναι λόγια σοφά, γεμάτα δύναμι, γεμάτα ζωὴ καὶ ἐνθουσιασμὸ βεβαιότητος: «Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;» (Λουκ. κδ', 26). Αὐτὰ, τοὺς εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ πάθει ὁ Χριστὸς κατὰ τοὺς προφῆτες, καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ παθήματα νὰ εἰσέλθῃ στὴ Δόξα Του;

Συζητῶντες ἔφθασαν στοὺς Ἑμμαούς. Ὁ ξένος προσποιήθηκε ὅτι θέλει νὰ προχωρήσῃ. Οἱ δύο μαθητὲς τὸν ἐπίεσαν νὰ μείνῃ μαζί τους καὶ νὰ συνδειπνήσῃ. Κατὰ τὸ δεῖπνο ὁ ξένος σηκώθηκε, εὐλόγησε τὸν ἄρτο, τὸν τεμάχισε, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε ὁ διδάσκαλος μὲ τοὺς μαθητές του, καὶ ἔγινε ἄφαντος. Καὶ τότε

συγκλονίσθηκαν οἱ μαθητές. Ἀφύπνισθηκαν.

Ἡ καρδιά τους αἰσθάνθηκε τὴν πνευματικὴ φλόγα τοῦ Θεοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό. Καὶ ὅταν συνοδοιπόρησαν μὲ τὸν ἄγνωστο ἐνοιωσαν ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ καινούργιου συναισθήματα αἰσιοδοξίας καὶ ἐλπίδος. Τώρα ὅμως; Τώρα βεβαιώνονται ὅτι ὁ ξένος Ἐκεῖνος συνοδοιπόρος τους δὲν εἶναι ξένος, ἀλλ' εἶναι ὁ διδάσκαλος, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ναὶ, ἀλήθεια. Ἠγέρθη ὁ Κύριος! Ἀναστήθηκε! Καὶ τότε, ἐλέγχουν τὸν ἑαυτό τους.

Τὸν ἐλέγχουν, γιατί δὲν εἶχαν καιομένη καὶ φλογερή, ἀπὸ ἀγάπης, καρδιά. «Ἡ καρδιά μας (ἀναρωτιούνται), δὲν αἰσθανόταν τὴν πνευματικὴ φλόγα τοῦ Θεοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό καὶ δὲν ἦταν ζεστή ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Θείας ἀληθείας γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουμε;» (Λουκ. κδ', 32).

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Σήμερα, Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ποὺ ἐορτάζουμε τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, ἅς ἔλθουμε μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἑαυτό μας. Ἐμεῖς δὲν ἀκούσαμε τώρα, δὲν μάθαμε τώρα γιὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἀνατραφήκαμε μέσα στὴν ἀγκάλη τῆς μητέρας μας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ζήσαμε τὸ μυστήριό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀτράνταχτο ἱστορικὸ γεγονός. Εἶναι γεγονὸς παγκόσμιο, πανανθρώπινο. Ὀλόκληρη ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων εἴκοσι αἰώνων στηρίζεται ἐπάνω στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν θὰ ζοῦσε, ἂν δὲν εἶχε ἀναστηθῇ ὁ Χριστός. «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε', 17).

Τὸ ὅτι ἀπέθανε ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ σταυροῦ δὲν σημαίνει ὅτι νικήθηκε.

Ὁ Ἰδιος τὸ εἶπε: «τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων... οὐδεὶς αἶρει αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ» (Ἰω. ι', 15,18). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος διακηρύσσει: «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ', 9).

Ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τόσα ἀκούσαμε καὶ εἶδαμε σχετικὰ μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, γνωρίζουμε, πιστεύουμε, ἀγαποῦμε, ὁμολογοῦμε τὸν Ἀναστάντα Κύριο;

Ὁ Χριστός μας ἀναστήθηκε καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἀναστάσεώς Του εἶναι φανερὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐπεστράτευσαν διῶκτες, φοβερὰ μαρτύρια γιὰ νὰ κάμψουν τοὺς χριστιανούς, ἐπεστράτευσαν φοβερὲς αἱρέσεις γιὰ νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν θεότητα τοῦ Ἀναστάντος, νὰ ἀλλοιώσουν τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως, πολέμησαν ἄσπονδα τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τοὺς πνευματικοὺς ἐργάτες

του, όμως, τίποτα δὲν κατόρθωσαν.

Ὅσες φαντασίες καὶ ἂν ἐπινόησαν οἱ ἄπιστοι καὶ ἐχθροὶ τῆς Ἀναστάσεως, οἱ φαντασίες τους ἔμειναν πλάσματα τοῦ χοϊκοῦ μυαλοῦ τους, γιατί ὁ Ἀναστάς, ὡς Θεὸς ἀληθινός, δὲν νικιέται. «Ἐξῆλθεν νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. στ', 2).

Ἔχει παράπονο σήμερα ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Ἀναστὰς Κύριός μας, γιατί τὸν προδίδουμε. Σήμερα ποὺ πολεμεῖται καὶ πάλι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἡ λατρεία της, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, τὰ ἅγια καὶ χαριτόβρυτα Μυστήρια, σήμερα ποὺ χλευάζεται ἡ ἑλληνορθόδοξος ἀγία Παράδοσί μας, σήμερα ποὺ περιφρονεῖται Αὐτὸς ὁ Χριστός, ἐμεῖς κωφεύουμε, σιωποῦμε, τρέμουμε, ἀφήνουμε νὰ κλονισθῇ ἡ πίστι μας.

Γιατί; Μᾶλλον ἐπειδὴ δὲν καίει ἡ καρδιά μας ἀπὸ πίστι καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστό. Ἴσως ἀφήσαμε τὴν καρδιά μας νὰ ἐπηρεασθῇ, νὰ κοσμικοποιηθῇ, νὰ θολώσῃ, νὰ ψυχρανθῇ, νὰ ἠλεκτρίζεται ἀπὸ ἀηδὴ καὶ ὀχληρὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Ἀναστάντα.

Ἔτσι, κατ'αὐτὸν τὸν τρόπο, χωρὶς καιομένη καρδιά, δὲν πιστεύουμε στὸν Ἀναστάντα Κύριο, στὴν παντοδυναμία Του καὶ στὴν ἀγάπη Του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φοβόμαστε, νὰ τρέμουμε, νὰ ταρασσόμαστε, νὰ ἀποθαρρυνόμαστε, νὰ πτοούμεστε, νὰ φθάνουμε καὶ σὲ ψυχολογικὰ προβλήματα ἀκόμη. Χάσαμε τὸν Ἀναστάντα καὶ κερδίσαμε τὴν δυστυχία.

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Σήμερα, αὐτὴ τῇ μεγάλῃ καὶ φωτοφόρῳ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἅς γονατίσουμε ἐμπρὸς στὸν κενὸ Τάφο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀναζωογονημένοι ἅς ὁμολογήσουμε στὴν καρδιά μας πρῶτα, ἀλλὰ καὶ παντοῦ, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν»!

Δὲν εἴμαστε μόνοι. Στρατιὰ Ἀγίων πίστεψαν καὶ ἔζησαν τὸ μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως. Απόστολοι, μάρτυρες, ὅσιοι, ὁμολογητές, νεομάρτυρες, μὲ τὸν Ἀναστάντα στὴν καρδιά τους, ἔζησαν τὴν εἰρήνη καὶ τὴ χαρὰ χωρὶς ἀγωνία καὶ ταραχή. Ἐφθασαν καὶ ἐμπρὸς στὸν δῆμιό ἀκόμα εἰρηνικοὶ καὶ προσέφεραν παντοῦ ἀγάπη καὶ δημιουργία.

Ἄς ἀφήσουμε, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἀγαπητά, τὰ φληναφήματα τῶν πάσης φύσεως ἀρνητῶν καὶ πολεμίων τοῦ Χριστοῦ• ἅς περιφρονήσουμε τοὺς οἰκοδόμους τῆς χωρὶς Χριστὸ παγκοσμιοποιήσεως, κι ἅς σηκώσουμε ψηλὰ τὸ λάβαρο τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Νὰ φωνάξουμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»!

Ὡς Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, νὰ γίνουμε καὶ νὰ μείνουμε υἱοὶ Ἀναστάσεως. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ζοῦμε τὴν εἰρήνη, τὴ χαρά, τὴν ἀγάπη, τὴν ἐνότητα, τὴν ἁγιασμένη

ζωή, για να φθάσουμε και στο ανέσπερο Φῶς τοῦ Ἀναστάντος, στή Βασιλεία Του.

Με τήν ἀγάπη τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ,
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΟΣΜΑΣ